

[Udenrigsministeren.]

højelser af de toldsats, der blev sænket af konjunkturpolitiske grunde, sker i to omgange. Det er endvidere en fordel, at hele fremskyndelsesplanen først sættes i kraft den 1. januar 1961 og ikke som oprindelig påtænkt til juli i år. Herved er der skabt et kort interval af tid, som må bruges til drøftelser mellem de to markedsgrupper. Den 20 pct.s nedsættelse af de seks' ydre fælles toldsats håber vi bliver permanent, og der er næppe tvivl om, at hvis de seks i dag skulle have aftalt deres fælles ydre toldsats, ville de have ansat den lavere, end de gjorde, da den oprindelig blev fastsat. En nedsættelse af den ydre fællessats spiller tillige en rolle over for landene uden for de to vesteuropæiske markedsgrupper, bl. a. i forhold til USA og til Canada.

Med hensyn til at skabe en forhandlingsmulighed mellem de seks og de syv om fælles arrangementer har udviklingen været langsom, men dog ikke ganske resultatløs. Ved de syvs ministerråd i marts vedtoges — i øvrigt i overensstemmelse med de hensigter, regeringen gav udtryk for ved todforliget med de konservative i februar — et tilbud til de seks om, at begge grupper skulle udstrække deres interne toldnedsættelser, som de vil foreligge pr. 1. juli i år, til udenforstående lande — og dermed til hinanden. Man ville hermed opnå at forhindre den toldpolitiske forskelsbehandling, således at der kunne vindes tid til forhandling om en langtidsordning mellem fællesmarkedet og frihandelsområdet.

Den fremskyndelsesplan — den såkaldte Hallsteinplan — som de seks nu gennemfører, betyder til trods for det mådehold, de seks har udvist, at Wienforslaget er uigennemførligt. Dette er imidlertid ikke ensbetydende med, at de seks afviser forhandling med de syv. Tværtimod har de seks' ministerråd samtidig med beslutningen om fremskyndelsesplanen erklæret sig rede til at optage forhandlinger med de syv, sigtende imod en opretholdelse og om muligt en forøgelse af den traditionelle samhandel mellem landene. Denne erklæring fra de seks' side er tilsyneladende båret af et positivt ønske om at nå til en eller anden form for forståelse, og den formel, man foreslår: en opretholdelse og om mu-

ligt en forøgelse af den traditionelle samhandel, synes mig et godt udgangspunkt for forhandlingerne.

Herom var der da også fuld enighed, da de syv landes ministerråd mødtes i Lissabon den 19. og 20. maj, ligesom man gav udtryk for, at man med glæde ville modtage fællesmarkedets invitation til forhandlinger, og at man fra de syv landes side ville gå ind i disse forhandlinger med en positiv vilje til at bringe de to markedsgrupper nærmere hinanden.

Disse forhandlinger mellem de seks og de syv vil nu blive påbegyndt i Paris den 9. juni, og de vil finde sted i den særlige handelskomité, der blev nedsat i januar bestående af de 18 vesteuropæiske og de 2 nordamerikanske lande.

Det er et betydningsfuldt fremskridt, at forhandlinger mellem de seks og de syv nu kommer i gang. Jeg vil dog advare mod forventninger om, at disse forhandlinger hurtigt og let vil føre til målet. De forhindringer, der skal overvindes, er ikke blot af den karakter, der hører hjemme i toldsatsernes problemverden. Man må se i øjnene, at dyberegående uoverensstemmelser af politisk og institutionel art vil gøre sig gældende. Vi er heller ikke endnu kommet ud over det stadium, hvor en egentlig overbygning over de seks og de syv, så de to grupper — måske sammen med andre vesteuropæiske lande — kom til at udgøre ét stort europæisk marked, ville støde på modvilje fra lande uden for Europa.

Det er lidet sandsynligt, at man på kort sigt kan finde en for alle parter tilfredsstillende løsning. For at nå hertil vil der kræves megen tålmodighed, forståelse og mange konstruktive tanker, der bl. a. skal tage sigte på, at fremskridtene foretages således, at der er ligevægt mellem det for Europa naturlige og nødvendige ønske om et regionalt europæisk samarbejde og det lige så naturlige ønske om samtidige fremskridt i et atlantisk og verdensomfattende samarbejde.

Noget tyder på, at der i disse forhandlinger er en voksende forståelse for, at intet land må låse sine standpunkter fast, men må være villig til at gøre indrømmelser på de punkter, der er afgørende for modparten, samt at man fra begge sider må være